Nro. 251.

DZIENNIK URZĘDOWY
Departamentu Płockiego.

w Płocku, dnia 7. Października 1815.

Boni civis est, nosse instituta et leges civitatis, iisque obtemperare.

Obwieszczenie.

Z wydziału żywności woyska. Względem rozpisu produktów dla powracać maiącego woyska z Francyi.

PREFEKT Departamentu Płockiego
do
wszystkich WW. Podprefektów.

Odezwą Prześwietney Kommissyi nadzwyczayney potrzeb woyska z dnia 25. m. i r. b. Nr. 805/14805. i 879/14879. wydaną, zawiadomiony iestem, iż woysko z pod dowodztwa JW. Feldmarszałka Hrabi Barclay de Tolli powraca z Francyi do Rossyi, z ktorego, podług nadesłaney mi przy teyże odezwie marszruty, oddział z 54398. ludzi i 8051. koni składaiący się, traktem przez Departament mey administracyi powierzony od Radzieiewa na Brześć, Kowal, Płock, Starezreby i t. d. aż do Ostrołęki przepisanym, w krotce przechodzić będzie.

Na zaopatrzenie Magazynów etapowych dla powyższego woyska, wskazany został przez Rząd tymczasowy Królestwa Polskiego kontyngens roczny podatku w naturze dla woyska na rok 1815/16. przypadaiącego, ktorego dostawa nayrychley uskuteczniona bydź musi. W skutku czego, zalecam ninieyszém W. Podprefektowi, abyś w celu zaopatrzania Magazynów dla rzeczonego woyska i wykonania woli Rządu, do ściągnienia Kontyngensu pomienionego, podług następnie wskazanych przepisów niezwłocznie przystąpił.

1. Ile produktów w skutku ostatniego posiedzenia Seymu, dekretem Królewskim z dnia 29. Lutego 1812 roku, w dzienniku praw Nr. 42. ogłoszonym, na Departament tuteyszy, a następnie na powiat W. Podprefekta administracyi powierzony przypada, wiadomo iest W. Podprefektowi z rozkładów, na poprzednie lata sporządzonych, z ktorych mianowicie ostatni, przy reskrypcie moim z dnia 28. Października 1814. Nr. 21953. onemu został przesłany; z tych więc produktów, artykuły, to iest: żyto, owies i siano, iako dla woyska teraz przy sposobić nakazane, ma W. Podprefekt za zniesieniem się z Radą Powiatową mieyscową, na szczegolnych Kontrybuentów wszystkich bez wyiątku, niezwłocznie rozpisać, i one do Magazynów w ilości iak dołączony Wykaz

obeymuie, na sam przód dla woyska powracaiącego kazać dostarczyć, a resztę, to iest: żyto kompletnie, owies zaś i siano w połowie wpłynąć winne, iako fundusz na żywienie od dnia 1. Listopada r. b. dla woyska Polskiego wskazany, do Magazynu Powiatowego ściągać.

2. Zważaiąc, że woysko w krotce powracać ma, ktore bez żadney wymowki i względu, naznaczone na respective etapie produkta kompletnie zastać powinno, zwracam tu uwagę W. Podprefekta, izbyś naymoznieyszych, nayprędzey Rządowi uiszczaiących się i naypewnieyszych Kontrybuentów, a szczegolniey z daleka od traktow militarnych położonych, do dostawy Kontyngensu tego na etapy powyżey wyrażone przekazał, i uskutecznienia dostawy niezawodnie przed dniem 20. Października r. b. kompletnie dopilnował, po ktorym terminie, gdy woyska przechod w krotce rozpocznie się, iużby nieczas było mąkę wymielać i chleb z niey wypiekać, a tak za wszystkie złe skutki dla woyska z braku żywności wynikaiące, surowey podpadłbyś odpowiedzialności.

3. Sposob rozpisu na Kontrybuentów niniejszego Kontyngensu, kwitowania i utrzymywania z niego kontrolli po Magazynach, winien bydź zachowany ten sam, iaki w roku zeszłym przez cytowany powyżey reskrypt moy z dnia 28. Października wydany i w Dzienniku Departamentowym Nr. 203 umieszczony, iest przepisanym, ktorego W. Podprefekt ścisle trzymać się i skutku wtem dopilnować zechce. Druki zaś wtém celu potrzebne dla niewygotowania onych, następną pocztą przesłane mu zostaną: nim te iednak odbierzesz, należy bez straty momentu czasu cyrkularne rozpisy, zawiadamiaiące, ile ktory Kontrybuent, i gdzie ma dostawić, do respective gmin rozesłać.

4. Żyto dostarczone, należy na młyny kazać wydawać, aby mąka wczesnie przed nadeyściem woyska była przysposobioną, z ktorey następnie chleb winien bydź wypiekany. Na koszta zaś wymielenia żyta na mąkę i wypieku chleba, skoro tylko przyrzeczone od Prześwietney Kommissyi nadzwyczayney potrzeb woyska odbiorę fundusze, w miarę potrzeby udzielić onych W. Podprefektowi nieomieszkam.

5. Starać się W. Podprefekt winien usilnie, i dopilnowanie komu należy tego poleci, aby dostawione produkta były w gatunkach zdrowych, dla woyska na dystrybucyą zdatnych, i od wszelkiego uszczerbku i straty zabezpieczone, gdyż ta przyiętą niebędzie, owszem na maiątku winnego zostanie poszukiwaną.

6. Przysposobione produkta na etapy dla powracaiącego woyska, skoro tylko woysku temuż wydane zostaną, Bordereaux z dowodami każe W. Podprefekt respective Dozorcy Magazynu natychmiast po skonczonym przechodzie ułożyć, i takowe wprost mi przesłać, czego niedopełniaiący Dozorca Magazynu, suspensie niezawodnie podpadnie.

O wydanych przez W. Podprefekta w skutku powyższego zarządzenia dyspozycyach, naydaley w dniach osmiu oczekiwać będę rapportu, przy ktorym oraz sporządzony na respective Kontrybuentów rozkład, dołączonym bydź powinien, inaczey po takowy sztaffetę na koszt W. Podprefekta wysłać byłbym zmuszony.

Płock, dnia 27. Września 1815.

A. Sumiński, Z. P. *Plichta, S. j.*

Z wydziału administracyinego Sekcyi II.

PREFEKT Departamentu Płockiego. Maiąc sobie doniesiono przez W. Nowickiego Konserwatora Lasow Narodowych, obiazdów Płockiego i Seynenskiego, o wszczętych pożarach w borach narodowych Brokowskich i Branszczykowskich, z powodu założenia ognia przez maszeruiące woysko rossyiskie, i ledwie bez wielkiey szkody ugaszonych, dla zapobieżenia więc dalszemu złemu, i zniszczeniu borów z takowych zdarzeń wyniknąć mogącemu, uczyniłem przedstawienie do Ministerium spraw wewnętrznych, iżby przez zniesienie się z naczelnemi Władzami woyskowemi, zakładanie podobnych ognisk w borach, bądź to narodowych, bądź szlacheckich iak naysurowiey zabronione było: nim to iednak należnie do skutku przyprowadzonym zostanie, widzę się przymuszonym, (przypominaiąc przepisy, względem ratowania zapalonych borów wydane, iako też kary, ktorym niestosuiący się do nich, podpadać będą, w obwieszczeniu z dnia 20. Czerwca 1811 roku w Dzienniku departamentowym pod Numerem 39 zamieszczonem, wyrażone) polecić iak naymocniey wszystkim mieszkancom Departamentu mey administracyi powierzonego, aby w przypadku założenia ognisk przez woysko przechodzące, donosili natychmiast właściwemu Woytowi lub Burmistrzowi, ktory o tém, celem przedsięwzięcia zaradnych kroków, bez naymnieyszey zwłoki Podprefekta zawiadomić iest obowiązany.

Szczegolnieyszym przeto iest obowiązkiem WW. Woytów, aby zebrawszy potrzebną liczbę ludzi, na mieysce ogniska przybyli, i toż (skoro kommenda woyska oddali się) zupełnie ugasili.

WW. Podprefekci zaś przez poprzednicze zniesienie się z Kommendantami oddziałów przechodzic maiących, zapobiegać ile możności maią, aby zakładanie w borach ognisk nieszczęściem wielkiem i szkodą grożących, mieysca nie miało, lub też w przypadku gdyby obozowanie w boru nieodbycie było potrzebném, iżby woysko zakładało ogniska po nizinach i gołoborzach, lub też w takich mieyscach, które tak łatwo nie zaymą się, nieodchodząc od założonych ognisk przed zupełnym onych ugaszeniem

Ponieważ także przyczyną podobnego nieszczęścia stać się może, praktykowane krycie się włościan po borach z inwentarzami i rzeczami przed maszeruiącém woyskiem, WW. Podprefekci przeto z urzędu pod własną odpowiedzialnością dopilnować powinni, iżby włościanie po borach nie ukrywali się, tém bardziey, gdy wsie ogołocone z ludzi, wystawione zostaią na niebespieczeństwo, woysko kwateruiące się nieznayduie należney wygody, oraz, iż przez podobne włościan obozowanie, drzewo młodociane na szałasy, i ukryte siedliska psuie się, dla czego ostrzegam, iż obozuiący, i ukrywaiący się z swemi inwentarzami włościanie, pociągani będą do surowey kary, iakie artykułami respective 2. 3. 4. i 5. cytowanego wyżey obwieszczenia, na podobnie postępuiących są wskzane.

Aby się przeto nikt niewiadomością niewymawiał, obwieszczenie ninieysze WW. Woyci i JJPP. Burmistrze w gminach swych zwyczaynym sposobem ogłoszą, i że się tak stało, przed właściwemi Podprefektami udowodnić maią.

Płock, dnia 17. Sierpnia 1815.

A. Sumiński, Z. P. *Plichta, S. j.*

Z wydziału administracyinego Sekcyi II.

PREFEKT Departamentu Płockiego. Przesłane mi przy reskrypcie Ministerstwa przychodów i skarbu obwieszczenie, względem kontrollowania szynkarzy solnych przez Ministrów skarbu i policyi wydano, w słowach:

MINISTROWIE SKARBU I POLICYI.

W celu zapobieżenia nadużyciom, iakich mianowicie przekupnicy handluiący solą tak ze szkodą Skarbu publicznego, iako też Publiczności dopuścić się mogą, postanowiliśmy następuiące ogolne wydać przepisy, które iednakże nie uchylaią wszystkich szczególnych urządzeń do tych czas w tey mierze wydanych, procz tych, któreby się wyraźnie ninieyszym przepisom sprzeciwiały.

§. 1. Wolno iest każdemu, czyli to na własną potrzebę, lub też na handel kupować sól z Magazynów Skarbowych, a to w ilości dwudziestu czterech centnarów nieprzewyższaiącey.

§. 2. Każdy kupuiący na domową czyli własną potrzebę soł z Magazynow Skarbowych, powinien od tychże brać stosowne zaświadczenie, ktore mu bezpłatnie wydanem będzie, gdyż w przeciwnym razie, sól prowadzący, nie będąc opatrzony zaświadczeniem Magazynowem, podpadnie karze na defraudantów przepisaney. Zaświadczenia dotąd brane z Magistratów lub od Burmistrzów i Dominiow nie są nadal potrzebne.

§. 3. Wolno iest każdemu w kraiu handlować solą z magazynow Skarbowych kupioną, za uzyskaniem wprzod koncessyi od Prefekta lub Podprefekta właściwego powiatu, ktorey wydanie nikomu odmowionem bydź nie powinno.

§. 4. Każda koncessya ma bydź wydaną na papierze stęplowanym ceny groszy Polskich 15. stosownie do urządzenia w dniu 30. Czerwca roku 1812. zapadłego bez żadnych innych opłat.

§ 5. Każdy chcący handlować solą, opatrzony koncessyą, powinien ieszcze nabydź książkę szynkarską z Magazynu skarbowego, za opłatą iednego złotego Polskiego.

§. 6. Szynkarze opatrzeni dawnieyszemi koncessyami i handluiący już solą, nie potrzebuią wyrabiać sobie nowey koncessyi.

§. 7. Książki szynkarskie dawnieysze, maią bydź Magazynom skarbowym oddane, na których mieysce wydane będą każdemu nowe za opłatą wyżey w §. 5. wyrażoną: książki takowe dopóty służyć maią, dopóki do końca zapisanemi nie zostaną. Poczem szynkarz inną kupić z Magazynu solnego obowiązany będzie.

§. 8. Szynkarz koncessyą i książkę maiący, nie może sól w beczkach całkowitych lub w bałwanach nikomu przedawać, gdyż taki handel zupełnie iest zakazany: wolno tylko iest szynkarzowi koncessyą opatrzonemu przedawać sól na garce, kwarty i funty.

§. 9. Szynkarz pozwolenie to przestępuiący, oraz przepisy powyższe niedopełniaiący i w tem przekonany, zapłaci kary za każdy centnar sprzedaney sóli w bałwanach lub beczkach całkowitych, złotych Polskich dwadzieścia i pięć.

§. 10. Z tey kary odbierze połowę ten, który przekupstwo to odkryie, i którémukolwiek Magazynowi solnemu, Urzędowi konsumpcyinemu, Komorze celney lub Magistratowi doniesie i udowodni: druga zaś połowa idzie na Skarb.

§. 11. Szynkarz każdy koncessyą opatrzony, kupiwszy sól z Magazynu skarbowego, powinien mieć przez tenże magazyn w swey książce zapisaną:

a) Ilość i gatunek Soli przez niego zakupioney.

b) Ilość pieniędzy z wyszczególnieniem dokładnem gatunkow monet za sol zapłaconych

O co się dopomnieć tem bardziey będzie winien, gdy w przeciwnym razie, prowadzący sol podpadnie karze na defraudantów przepisaney.

§. 12. W każdym razie, gdy zapas soli szynkarzowi wyidzie, może się udać po iey nabycie do Magazynu solnego któregokolwiek, a tam bez żadney trudności, za okazaniem koncessyi i książki, sol będzie mu sprzedaną.

§. 13. Magazyny, w ktorych sol kamienna i warżonka znayduie się, sprzedawać będą szynkarzom iak następuie:

1. Samą sol warzoną gdy tego szynkarz żądać będzie, byleby ilość iey żądana nie przewyższała iak wyżey w §. 1. centnarow 24.
2. Sol kamienna zielona nieinaczey może bydź przedawana, aż szynkarz do niey drugie tyle weźmie warzonki.
3. Jeżeli zaś szynkarz żądać będzie soli kamienney szybikowey, może ią otrymać, a to wtey proporcyi, ieżeli weźmie 1/4 część soli szybikowey 1/4. część soli zieloney a połowę warzonki, i tak gdyby żądał kupić razem soli z Magazynu centnarow 24. może wziąść:

Szybikowey tylko centnarow		6.
Zielonej	ditto	6.
Warzoney	ditto	12.

taż sama proporcya zachowaną bydź powinna, gdy mnieyszey ilości iak centnarow 24. kupić żądać będzie

§. 14. Magazyny maiące samą sol kamienną, szybikową i zieloną, takową szynkarzom sprzedawać maią w 1/4. części soli szybikowey, a w 3/4. częściach zieloney. Taż sama proporcya co do soli szybikowey służyć ma i dla tych Magazynow, gdzie zapas solny składać się będzie z soli szybikowey i warzoney.

§. 15. Mleć szynkarzowi soli kamienney, szybikowey, zieloney tak beczkowey iako bałwaniastey i kruchowey na miałką, przedaiąc ią na miary nie iest wolno pod karą konfiskaty soli u niego znayduiącey się, z ktorey kary odbierze połowę ten, co tego dostrzeże i udowodni, a połowa poydzie na Skarb. Bałwany zaś mogą bydź tylko rozbiiane na kruchy.

Obowiązanym iest oraz szynkarz sprzedawać sol podług żądania kupuiącego na miarę lub wagę, sol zaś w znacznieyszych kruchach i kawałach nieinaczey iak tylko na wagę sprzedawaną bydź powinna pod karą wyż wymienioną

§. 16. Każdy Pisarz solny obowiązany iest każdemu szynkarzowi solnemu za okazaniem koncessyi i książki sol przedawać, lecz w proporcyi wyżey wyszczegolnioney, i takową przedaż do książki szynkarskiey stosownie do będących w niey rubryk regularnie i zgodnie zapisywać, tak co do gatunkow soli sprzedaney, iako też co do gatunkow monet za nią pobranych, a to pod utratą funkcyi.

§. 17. Na drzwiach Magazynu i na drzwiach Kancellaryi Pisarza przybitą będzie tablica drukowana, wyszczegolniaiąca ceny każdego gatunku soli, podpisana przez Dyrektora Skarbu Departamentu w ktorym Magazyn położony: na końcu tey tabelli ma bydź ostrzeżenie kupuiących, iż drożey nad tę cenę wymagać, ani też podarunkow pieniężnych lub iakich bądź innych Pisarzowi przyimować nie wolno, z wezwaniem każdego o doniesienie Dyrektorowi Skarbu, gdyby Pisarz przeciw temu przepisowi wykraczał.

Gdzieby tablica na obu drzwiach wymienionych nie była przybitą, lub tak była zepsutą, że wyczytanie oney byłoby trudnem, Pisarz za pierwsze uchybienie zapłaci złotych sześć, za drugie złotych dwanaście, za trzecie złotych dwadzieścia cztery, za czwartem funkcyą utraci.

§. 18. Pisarz solny gdyby się ważył drożey sol przedawać nad cenę od Rządu daną i na tablicy wyszczegolnioną, niemniey przyimuiący podarunki pieniężne lub iakiekolwiek bądź inne w celu ułatwienia ku-

puiącym sprzedaży soli, gdy mu to dowiedzionem zoſtanie, natychmiaſt z funkcyi odalonym bez żadnego względu będzie, taż sama kara go nie minie ieżeli się poważy książeczki szynkarskie drożey sprzedawać nad oznaczoną ich w §. 5 opłatę.

§. 19. Żeby zaś żaden szynkarz nadto nie zyskiwał z wyszynku soli, i aby Publiczność nie zdzierał, obowiązkiem będzie Władz policyinych i skarbowych w skutek Dekretu z dnia 7 Marca 1812 roku ułożyć taxę po czemu garniec, kwarta, pułkwarty i funt soli przedawane bydź maią. Przy układaniu tey taxy rachowaną naywprzod bydź ma cena soli Magazynu naybliższego, do tey według słuszności przyłączy się proporcyonalny koszt przywozki tey soli do domu szynkarza, tudzież dziesięć od ſta zysku.

§. 20. W przypadku, gdyby przekonano się, że szynkarz nad wręczoną mu taxę drożey sol przedawać ważył się, wtedy wszyſtka u niego znayduiąca się sol zkonfiskowaną, oraz książka i konceſſya iemu odebraną będzie.

§. 21. Szynkarz wieyski, przyieżdzaiący do miaſta, lub miaſteczka, ma się ſtosować ścisle do powyższych przepisow, inaczey podpadnie karze §. 20. oznaczoney.

Szynkarz wieyski szynkuiący sol po wsiach, winien ieſt ſtosować się do taxy w naybliższem mieście uſtanowioney, pod karą wyż wymienioną.

§. 22. Taxa podług zasad powyższych ułożona na każdy gatunek, ma bydź w wszyſtkich miaſtach i miaſteczkach ogłoszoną, i na ratuszu oraz na drzwiach u Burmiſtrza przybitą, niemniey każdy szynkarz mieyski i wieyski ią mieć powinien, tak, ażeby każdy mogł przekonać się, po czemu za garniec, kwartę lub funt soli płacić należy.

§. 23. Wszyſtkich Urzędnikow skarbowych i policyinych obowiązkiem będzie na to pilne mieć baczenie, ażeby ninieyszemu Urządzeniu we wszyſtkiem zadosyć było uczyniono.

Każda powolność lub porozumienie się z szynkarzami nieprzyzwoite, oddaleniem ze służby publiczney karanem zoſtanie.

§. 24 Prefektom, Podprefektom i Magiſtratom ninieysze Urządzenie do wiadomości każdego podaie się, ażeby nikt niewiadomością wymawiać się nie mogł

w Warszawie, dnia 20. Września 1815.

(podp.) MATUSZEWIC, M. S. SOBOLEWSKI, M. P.

Za zgodność: J. Kruszyński, S. J. M. S.

do publiczney podaiąc wiadomości, zalecam wszyſtkim WW. Woytom i JJPP. Burmiſtrzom, aby takowe w gminach ogłosili, i sami się do tego ściśle ſtosowali.

Że zaś obwieszczenie ninieysze każdego wiadomości doszło, WW. Woyci i JJPP. Burmiſtrze, przed właściwemi Podprefektami udowodnić maią.

Płock, dnia 20. Września 1815.

A. Sumiński, Z. P. *Plichta, S. j.*

Kurator Maſſy pozoſtałości po zmarłym Piotrze Pansgrau, kupu i Obywatelu z Lipna zawiadamia Publiczność, że dom ze ſtayniami i wozownią nadpuſtoszały, do pozoſtałości zmarłego Pansgrau należący, będzie wypuszczony w dzierżawne posiadanie z obowiązkiem reperatury, wedle anszlagu Architekta Trautsolt wymagaiącego kosztow Złot. pol. 1924. Benefis i zabespieczenie takiemu będzie.

1. W czasie reperatury wolne mieszkanie.
2. Zabespieczenie zwrotu summy pod nieuſtąpieniem i prawną hypoteką.
3. Posiadanie naymniey do lat sześciu.
4. W latach tych poczynaiących się po reperaturze, na summę dzierżawy kto co przez licytacyą poſtąpi, zarachowywać sobie nayprzod procent po sześć od ſta, resztę dopiero na summę na reparaturę włożoną odciągać sobie będzie.
5. Zmenażowanie wykładu nad anszlag będzie licytanta awantażem.
6. Reperatura ma bydź kontynuowana w pierwszym roku, to ieſt: przez naſtępuiące lato od wiosny poczynaiąc dnia 1. Kwietnia roku 1816.
7. W drodze subhaſtacyi przy publiczney przedaży mieć będzie pierwszenſtwo za tę samą summę, co kto inny dawać będzie, wytrzymania zaś lat ma pewnosć.
8. Poſſeſſya zaś natychmiaſt zacząc się może.

Termin do licytacyi takowey pod powyższemi warunkami przeznacza się tu w Lipnie przed W. Marcellim Meller, Notaryuszem dnia 24. Października roku bieżącego.

Lipno, dnia 20. Września 1815.

Jozef Bronisz,
P. A. K. hyp. P. Lip. Kurator Maſſy.